

[Knud Lind]

klaring. Men problemet må nok løses ad anden vej – det er mit indtryk – så længe det er den mundtlige afhøring i retten, der tæller, så længe man står fast på det. I virkeligheden skulle politirapporter m.v. lægges ind i et pengeskab og låses inde under selve retsmødet.

De lange berammelsestider i retten mener jeg er årsag til VS' lovforslag her. I virkeligheden burde man have fremsat et lovforslag om kortere berammelsestid i retterne. Det er ude i provinsen et spørgsmål om bekvemmelighed. Jeg kunne f.eks. tænke mig en form for rullende, mobil ret, der kørte direkte til åstedet, men jeg er ikke sikker på, at dommerne ville ønske det, idet der så blev 3-skiftet vagttjeneste.

Ministeren nævnedes, at man på nogle områder har været positiv. Uden at jeg skal tage hr. Wilhjelm i forsvar, kunne jeg da godt tænke mig at spørge ministeren, hvor mange lovforslag inden for det retspolitiske område, som ikke er fremsat af regeringen, der er blevet vedtaget f.eks. inden for de sidste 2 år. Jeg er næsten i stand til at give svaret: nul.

Jeg vil til slut bemærke, at en overdimensioneret sigtelse har den følge, at sigtede muligvis bliver frikendt. Det har hr. Wilhjelm ikke rigtig været inde på. Her kommer vi igen ind på det her med de skylapper, der bliver sat på. Man ser ikke den anden fare, man ser kun det negative. Derfor har politiet og anklagemyndigheden ingen grund til at overdimensionere noget som helst. Det vil blive et nederlag for dem i retten.

Jeg vil gerne spørge hr. Wilhjelm, hvornår han har stillet spørgsmålet – det er muligt, at jeg ikke har set det – angående den statistik, der beviser, at politiet overdimensionerer sigtelserne, i retsudvalget. Jeg har altså ikke set det, men det er da muligt, det er stillet; det kan jeg eventuelt få at vide nu.

Wilhjelm (VS):

Hr. Bjørn Elmquist spurgte, om begrænsninger i oplysningsrettighederne, altså hvor man ikke har lejlighed til at svare for sig, også gælder andre end politiet. Meget gerne for VS' vedkommende. Forslaget går i sig selv kun på politiet, men vi ville meget gerne være med til også at beskytte folk, når det drejer sig om en anden måde at, skal vi sige svine dem til på. Jeg synes dog nok, at vi

skal holde os proportionerne klare her. Det giver en anden slagkraft, når politiet med henvisning til efterforskningsresultater og opremssning af indicier osv. kan få stemplet folk, når f.eks. nævninge bagefter skal tage stilling. Det er det, der er hovedproblemet i det her med, at folk er dømt på forhånd. Men jeg erkender, at der undertiden kan drives kampagner i pressen, der også fører til, at man nærmest må sige, at folk er dømt på forhånd. Kan vi finde ud af noget på det område, men det er jo nok ikke retsplejelovens område, så gerne for os.

Hr. Bjørn Elmquist nævnte – jeg beklager, at jeg ikke nåede at svare på det i første omgang – at det dér med de opskruede sigtelser ikke bare går på de bevidst opskruede sigtelser, men går videre. Det er korrekt.

Derimod er det ikke korrekt, når hr. Knud Lind siger, at det har vi slet ikke været opmærksomme på. Det skriver vi jo udførligt i bemærkningerne:

»Forslaget vil medføre, at man kan komme ud for tilfælde, hvor en vitterligt begået lovovertrædelse ikke vil kunne retsforfølges, fordi anklagemyndigheden har forspildt muligheden ved uberettiget at få den pågældende varetægtsfængslet.« (Eller det kunne være et af de andre tvangsindgreb.) »Noget sådant vil umiddelbart kunne støde retsbevidstheden. Men det skal heroverfor påpeges, at varetægtsfængsling er et overordentlig vidtgående tvangsindgreb, at uberettiget varetægtsfængsling derfor også støder eller burde støde retsbevidstheden, at der vil være tale om forholdsvis mindre lovovertrædelser, samt at problemet kun vil opstå i det omfang, anklagemyndigheden fortsætter med at anvende urealistiske, opskruede sigtelser.«

Så det har vi altså taget stilling til. Vi vil gerne drøfte det, hvis hr. Bjørn Elmquist kan finde en anden løsning på det problem, at man fratager anklagemyndigheden det motiv, som ingen af os kan lukke øjnene for ligger i at opnå tvangsindgreb ved at skrue sigtelserne op og dermed omgå de retsgarantier, lovgivningsmagten ellers har fastsat, uden at man kommer ud for, at man i nogle tilfælde må lade en mindre sag falde, hvor man også kan sige, at den pågældende jo altså har været udsat for et overgreb fra samfundets side, han har været varetægtsfængslet, han har været telefonaflyttet, eller hvad han nu har. Vi vil meget gerne drøfte det, hvis der er an-